

В космічному оркестрі

Павло Тичина

1

Благословенні:

матерія і просторінь, число і міра!

Благословенні кольори, і тембри, і огонь,

огонь, тональність всього світу,

огонь і рух, огонь і рух!

Дух, що прийняв еси все,

хто ти єсть?

Чи звать тебе спокоєм? вітром?

сліпою силою машин?

Чи слухом атомів, ігрою порошин?

Ти перед всім світом руки звів, немов перед

пюпітром,

тло —

пропелерами загуло,

хаос у танці завертіло

і десть тромбонами в бездонних коридорах

оддало...

Тьми-тем тіл, часток неспаяних самотньо

забриніло:

скоріш, скоріш,

одне з одним,

орбітно-плавко упадім

скоріш!

Мільйони сонцевих систем

вібрують, рвуть і оголять!

Комети ржуть і баско мчаться,

і океани над океанами шумлять.

Тьми-тем тіл, часток неспаяних

спіралять вниз, убік, у стелі...

Огні! огні!

І плачуть, і співають промені у далині,

немов віолончелі.

Дух, що пройняв еси все,

хто ти єсть?

2

Я дух, дух вічності, матерії, я мускули передосвітні.

Я часу дух, дух міри і простору, дух числа.

Біжать річки аеролітні

од одного мого весла...

Я дух-рушій, я танк-такт, автомобілів хори,

моторами двигтять мій двір-гараж.

І я так легко, мов дітей на пляж,

веду титанів у простори.

Поверх над поверхом на воді,

розміщаю системи,

вкладаю молоді,

даю їм теми.

І от уже летять,

через потоки плинуть.

Аж поки не потонуть —

не встану, не піду.

Летіть, летіть, до сонць керуйте,

керуйте в круглий дах!

Скликайте всіх і федеруйте,

розносьте гасла по світах!

Не надавайте значення Сатурновим вінцям

доволі жить для себе, черство!

Усім планетам, всім сонцям

свобода, рівність і братерство!

І от уже летять

через потоки плинуть.

Аж поки не потонуть —

не встану, не піду.

Я дух, дух вічності, матерії, я мускули передосвітні. Я часу

дух, дух міри і простору, дух числа. Біжать річки аеролітні

од одного мого весла...

4

Що наші сльози і зойки і крики?
Що всі драми землі в трагедії Космосу?
Вічно юний, первісний і дикий,
творець, на власнім творі розіп'ятий, —
це він на незглибній глибині шаліє й казиться без
берегів!
Легені його бурі видихають!
Серце обняло б найменший атом!
А мозок думку динамітно рве!
Безумний корабель, нагруднений вітрилами,
якор, що в пісні над безоднями заякорить не може —
це він прометейно в майбутнє ридає
і не вертається ніколи.
Ринуть сльози,
води океану ринуть і розбиваються об вічність.
Бризки одскакують, спилються!
Бризки, мов іскри з-під кресива!
Бризки далеким світам!
Скажіть: що сонць системи, як не бризки?
Скажіть: що земля, як не крапка?
І вся людськість хіба не єсть інфузорії
(пожирай, пожирай себе в краплі води)?
Під парасолькою власної атмосфери,
під хмарами дурману і брехні
земля плекає душі парасольні,
які ніколи не розберуться в мапі Космосу.
Мозок їх ледве ворухить віками угноєну грядку.
Століття чергової омани злегка притрусять канаву
забобонів,
а там ізнову випари й туман,
а там ізнову війни і тюрма.
І незчислимі панахиди під дахом парасольки — мов над
болотом комарі.
О людськість! О гордість скурпульозна!
Чи ти коли дивилася в вічності телекоп?